

Sygn. akt V KK 490/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **V. K.**

skazanego z art. 244 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 maja 2020 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego
na niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 9 października 2018 r., sygn. akt V K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części, w jakiej nie orzeczono wobec
oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich
pojazdów mechanicznych i przekazuje sprawę w tym zakresie
Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. , wyrokiem z dnia 9 października 2018 r., uznał V. K. za
winnego tego, że „w dniu 8 października 2018 r. w S., woj. (...), podczas kierowania

pojazdem marki F. o numerze tablic rejestracyjnych (...), nie stosował się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego przez Sąd Rejonowy w W.II Wydział Karny w dniu 28 września 2016 r. na okres 3 lat o sygnaturze akt II K (...)", tj. przestępstwa z art. 244 k.k. i za to skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby oraz na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał do informowania kuratora o przebiegu okresu próby. Ponadto, na podstawie art. 72 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek uiszczenia w terminie do dnia 31 grudnia 2019 r. świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Wyrok ten stał się prawomocny wobec niezaskarżenia go przez strony postępowania.

Kasację od powyższego wyroku – na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. – wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżył go w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia w przedmiocie obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art. 42 § 1a pkt 2 k.k., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonego V.K. , obligatoryjnego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, mimo skazania za przestępstwo z art. 244 k.k., polegające na niezastosowaniu się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w S. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma skarżący, że zaskarżony wyrok zapadł z rażącym naruszeniem wskazanego w zarzucie kasacji przepisu prawa karnego materialnego, co miało istotny wpływ na treść wyroku.

Zgodnie z art. 42 § 1a pkt 2 k.k., obowiązującym zarówno w czasie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu, jak i w dacie wyrokowania przez

Sąd Rejonowy w S., sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w razie skazania za przestępstwo określone m.in. w art. 244 k.k., jeżeli czyn sprawcy polegał na niezastosowaniu się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Za takie właśnie przestępstwo z art. 244 k.k. został skazany V. K. . Zaskarżonym wyrokiem przypisano mu bowiem zachowanie polegające na nie stosowaniu się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w W. w dniu 28 września 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K (...), na okres 3 lat, podczas kierowania pojazdem marki F. w dniu 8 października 2018 r. w S.. Dodać trzeba, że trzyletni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w W. , obowiązywał od dnia 24 lipca 2016 r. do dnia 24 lipca 2019 r. (k. 17-18), a zatem obejmował dzień popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu.

W tej sytuacji obowiązkiem Sądu meriti było orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zaniechanie orzeczenia tego zakazu stanowiło oczywiste i rażące naruszenie art. 42 § 1a pkt 2 k.k., które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku (art. 523 § 1 k.p.k.), gdyż skutkowało nieuprawnioną korzyścią dla oskarżonego.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części, w jakiej nie zawiera on rozstrzygnięcia w przedmiocie wskazanego środka karnego (art. 425 § 2 i 447 § 3 k.p.k.) i przekazał sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.